

18/1
ALICE EHLERS. - L'honor que ens veiem
de presentar a fer conèixer a Barcelona
aquesta excellent artista, completa la
nostra satisfacció de que hagi pogut
Alice Ehlers hagi pogut prendre
part en la nostra commemoració de
Waldteufel, Bach i D. Scarlatti, amb
un artista catallà de la categoria
del mestre Edward Golobria.

Alice Ehlers és vienesa, deixada
del famós Leschetitzky. És un
temporament musical, ~~ja~~ orientat
cap a les composicions de clara ar-
quitectura, li són propis, des de molt
jove, al gran l'època del, sens es-
tudiis, la música de J. S. Bach.
Aquesta inclinació l'empena
a especialitzar-se en el clavi-
cembal, ~~amb quel~~ instrument

que treballa harmoniant amb
Wanda Landowska. Avui és con-
siderada com una de les més con-
nents concertistes d'aquest ins-
trument, amb el qual ha ob-
tat concerts i ~~haver~~ curses
de triomf per tot Europa i
Nord Amèrica.

1

L'any 1685 està inscrit amb xifres d'or en el llibre de la Música. Dos astres de primera magnitud apareixien, cap a Septentrió, en el firmament musical, a la mateixa hora en què un tercer estel brillant despertava a la regió meridional.

(B) Des de llur altitud, que és universalitat, Joan Sebastian Bach : Jordi Frederic Händel dominen tota una època de la música. Aquesta és, sobretot, la situació de Händel. J.S. Bach, a més a més, traspassa aquestes fronteres : es situa més enllà del temps. El seu geni domina tota la música des d'una altitud que, per a l'enteniment humà, ja es confon amb l'Etern.

Bach : Händel formen una antitesi poderosa. El contrast de l'esperit que anima l'obra llur, correspon al contrast que fan la vida, els destins d'aquests dos homes.

Händel brilla, encara adolescent, davant dels grans de la terra. Fill d'un obscur cirurgià, el geni musical esclata en ell com per generació espontània, sense ascendent ni descendència directa. Händel, home madur, és la figura més brillant del

seu temps. El gran món s'inclina davant
d'ell. Una vida trepidant, moderna, -
gairebé d'ara -, l'agita incessantment.

D'Itàlia a Londres, passant per totes les cortes
d'Europa, els seus viatges no paren mai.
Es l'home de grans empreses. A Londres
triumfa i s'annuïna més d'una vegada amb
les seves companyies d'òpera. Perd i guanya
grans plets. L'òpera dels italians li fa
una guerra a mort. La seva pompositat
barroca provoca la paròdia graciosíssima de
la Beggar's Opera, que crea un gènere,
amb un tema agut que ha rebuttat en
els nostres dies en l'Opéra de quat'sous.

Ja vell, concos superb de tota la vida,
mor en solitud, després d'haver perdut
la vida, com Joan Sebastià, durant els seus
últims anys, i havent trobat temps
de produir en mig de tota la seva agitació
un bagatge imponent d'òperes, oratoris i
música vocal i instrumental de tots els gèneres.

Joan Sebastià Bach, fill i net de músics, branca mestra del frondós arbre genealògic d'una vasta família de músics, té una humil existència petit-burguesa, perduda en el cor de la província alemanya. Els seus viatges es poden comptar amb els dits de la mà: de Lüneburg a Hamburg, ^(a peu) per a sentir dos organistes famosos; de Arnstadt a Lübeck, a peu, per tal de conèixer al gran Buxtehude; i el més llarg de tots, aquell viatge en posta a Potsdam, per a tocar davant de Frederic el Gran. És el moment culminant de la seva existència social.

Després, com abans, continua la seva existència de petit funcionari, sense més agitats que els minuscals plets i mortificacions que li infligeixen superiors geràrquics i reglaments estrets. Quan la situació esdevé massa crítica, canvia d'au; a penes de condició. Estacions memorables d'aquesta existència, Weimar, Arnstadt, Mühlhausen, Weimar, Köthen i San Tomàs de Leipzig.... En la seva peregrinació l'acompanyen onze fills i noves filles, entre els que li donà Barbara, la primera muller, i Anna Magdalena, la segona. Dos fills moren en vida seva. La

vida familiar de Joan Sebastià és patriarcal i tota
 ungida de música. La seva existència es repartix
 entre aquesta vida familiar i el seu servei. Tota
 la seva obra fou concebuda i realitzada de cara
 a aquest servei místic, d'acord amb allò que exigia
 i ~~les mitjans que oferia~~ allò que feia possible. El
 seu pensament i el seu sentiment, però, només foren
 posats en Deu. Tres anys abans de morir, perdí
 la vista, com Händel. Les seves últimes obres, entre
 elles les composicions més ^{difícils} contemporànies de l'Art de la Fuga,
 foren dictades pel gran músic orl al seu genere
 Altnikol.

Barroquisme de Händel i espiritualisme
 de Bach oïra pots, a no poder més, oposats. En
 llurs obres cims, no obstant, una mateixa grandesa
 els agermana. La Passió segons San Mateu farà
 reviure a l'humanitat present i futur el drama
 de la Passió de Jesucrist, amb una unció insuperable,
 com el Messias en farà present per sempre, amb
 la vida i la mort del Crist, la profecia del seu
 retorn a la fi dels segles, monuments egregis
 d'una grandesa i universalitat de concepció no
 igualades.

L'etel brillant de Domenico Scarlatti
 impal·lideix al costat d'aquests dos astres de primera
 magnitud. Maestro al cembalo en les cortos dels
 grans prínceps, fou el gran virtuós del seu temps
 i un músic d'una genial originalitat.

La importància de la seva producció és
 extraordinària per a l'evolució de l'art contrapuntístic
 de l'època vers l'homofonia dels clàssics de la sonata.
 Dels molts centenars de composicions que escriví per
cembalo, poques són les que, encara avui, no
 s'escoltin amb delectança. La gràcia fresca i
 svelta de la seva invenció melòdica i rítmica
~~es~~ ^{és} com una ~~bona~~ primavera de la música
 clàssica.

Avui sabem del cert, ja, que Scarlatti
 no morí a Itàlia, com fins ara s'ha suposat,
 sino a Madrid, on residí des de l'any 1729 i
 on ~~per entenda el dia~~ ^{per entenda el dia} ~~finà~~ ^{finà} en una casa del
 carrer de Leganitos, el dia 23 de juliol de 1757.